

Catalunya és d'Espanya

written by Mireia Juanola | 16 d'agost de 2021

A l'hora de fer una anàlisi profunda de qualsevol situació amb la intenció de trobar una solució, el més important és no fallar en les premisses inicials, ja que en depèn el raonament lògic que se'n desprèn i molt probablement l'èxit de l'anàlisi posterior.

Un dels errors més freqüents és donar per bones premisses que habitualment venen donades per la inèrcia i que no sempre han estat contrastades, perquè d'entrada s'han considerat "indiscutibles". Per això, resulta convenient revisar aquells mantes que formen part dels relats posteriors, ja que podria ser que partíssim d'errors constants i continuats.

En el tema del procés, que a molts ens preocupa, com en tot, també és imprescindible fer bones anàlisis per trobar les solucions adequades i rectificar, si cal, aquelles accions que ens poden haver dut a un error o a un atzucac.

Una de les premisses que d'entrada se m'acut, sobre la qual situem majoritàriament el nostre relat des de ja fa molt de temps, és la de *Catalunya no és Espanya*.

Hem repetit fins a l'extenuació que els catalans no en sentim espanyols, que tenim una identitat pròpia vinculada a la nostra cultura i a la nostra llengua que emergeixen del nostre territori i de la nostra història (com tantes altres llengües, nacionalitats i identitats del món –la majoria, de fet– sense menystenir la incorporació d'aquelles persones que, vinguin d'on vinguin, s'hi sentin identificades o vinculades).

Com a catalans, hem explicat els greuges que ens ha proferit Espanya en els seus intents de colonitzar-nos i aniquilar-nos com a cultura pròpia i nació des del 1714, passant per totes les guerres i humiliacions, sobretot la del 1936, per acabar-hi assimilats des del 1978, amb la suposada "transició

modèlica" que només va servir per posar per escrit les servituds del territori i poble català dintre de l'Estat espanyol i per negar la nostra pròpia realitat i existència.

Però paradoxalment, actualment els catalans pertanyem a una *Minoria Nacional* reconeguda per l'ONU i les institucions internacionals, de fet, reconeguda per tothom excepte per l'Estat espanyol que nega la nostra existència, amb allò de "¿Que pone en tu DNI"?

Que els catalans no ens sentim espanyols i que *de facto* estiguem reconeguts internacionalment ens col·loca en una posició, com a mínim, estranya, ja que habitualment la majoria de cultures o pobles, com dèiem, es vinculen de forma sobirana al territori que l'ha vist néixer, com passa amb la majoria de països del món amb total naturalitat, excepte en aquells casos en què han perdut la seva sobirania, majoritàriament per la força de les armes o l'abús de poder.

Per tant, a hores d'ara, la premissa més realista a partir de la qual hauríem de formular tots els nostres relats i possibles estratègies hauria d'emergir de l'enunciat següent: *Catalunya és d'Espanya*.

Malgrat tot el greu que ens pugui suposar, acceptar-ho és un pas important i rellevant per construir una nova estratègia que ens porti una solució real. Perquè aquesta afirmació té una rellevància cabdal, sobretot per l'ús de la preposició "de". Aquesta minúscula partícula gramatical ens situa automàticament en una posició de dependència i subordinació, tal com és el cas, per exemple de les dones, quan són qualificades de "senyora de" en el moment del matrimoni.

Ens agradi o no, actualment la situació de Catalunya és aquesta. L'Estatut d'autonomia ens relega a ser simplement un decret llei del Gobierno de Espanya amb tot el que això implica pel que fa a estar subordinat a l'Estat espanyol. Així doncs, ara mateix i malgrat representar els ideals i

l'essència del sentiment de tot un poble i la continuïtat moral del llegat històric del poble català, el Parlament, la Generalitat i el Govern de Catalunya, els partits polítics i tot el que hi està implicat institucionalment, és d'Espanya. I fins que no comencem a entendre-ho així, no hi podrem trobar cap solució, ja que el *no reconeixement* per part de l'Estat espanyol ens situa en un atzucac, en tant que no ens reconeix com a subjecte polític.

Les lleis que emergeixen de la nostra "autonomia" estan subordinades sempre a l'Estat espanyol i, fem el que fem, legalment mai tindrà recorregut, excepte que ho decideixi unilateralment Espanya. **Estem empresonats dintre d'una gàbia legal i condemnats a ser d'Espanya. Per això, per exemple, la taula de diàleg, sent realistes, no pot tenir gaire recorregut, perquè per al Gobierno de Espanya, dialogar amb Catalunya, és dialogar amb ell mateix. D'aquí l'inici, doncs, d'un dels nostres errors.**

Però malgrat els esforços d'Espanya de limitar-nos, **el Referèndum de l'1-0 va representar l'expressió democràtica del desig i la voluntat del poble català d'autodeterminar-se** (dret internacionalment reconegut, fins i tot pel mateix Estat espanyol, l'any 1978).

I el fet que **el Gobierno de España apliqués l'article 155 i donés un cop d'estat amb un abús de poder sense precedents** (de fet no, el 1936 i la dictadura també en són exemples fefaents) contra les minses institucions democràtiques autonòmiques espanyoles que representen moralment el nostre poble i el nostre llegat històric-polític institucional subordinat, **va obligar el nostre representant legal del moment, el 130è president de Catalunya, a anar a l'exili per no ser empresonat** (tal com va passar amb la resta del Govern com sabem, i com ja havia passat anteriorment amb altres presidents catalans).

Afortunadament, **aquest exili inesperat** va obrir la gàbia espanyola i el representant legítim del poble català va poder

sortir i explicar al món l'abús de poder i els incompliments de l'Estat espanyol vers Catalunya i el poble català.

Constituir el Consell per la República a l'exili a partir de l'Acord d'investidura de la legislatura del M.H. President Torra va ser un gran encert, ja que va permetre assentar les bases d'un estat català propi, en forma de república, a partir del qual començar a gestionar la pròpia legalitat catalana fora del domini de la legalitat espanyola i de la repressió de l'*Estado* i el *Gobierno de España*; una institució pròpia, nascuda del valor i desig dels dos milions de catalans que van voler començar a construir un futur diferent per a Catalunya, amb entitat i identitat pròpies, fora dels grillons que representa l'Estat espanyol i les seves amenaces, i ens va proporcionar un interlocutor legítim propi que actualment té veu reconeguda en l'àmbit internacional.

Avui dia, internacionalment i gràcies també als esforços dels advocats del Procés, ja tothom sap que Catalunya és presonera d'Espanya, i amb l'autoritat moral i internacional que suposa el Consell per la República es pot començar a plantar cara a l'Estat espanyol presentant querelles i retrets contra aquest l'Estat bel·ligerant, irresponsable i poc respectuós amb el poble català, per la quantitat d'abusos que ens ha infringit durant segles.

Els incompliments econòmics, les amenaces, la repressió, la persecució de la llengua, la persecució política de la dissidència són la llarga llista de greuges històrics contra la Minoria catalana internacionalment reconeguda que el poble català ha hagut de suportar; són la traducció real de la premissa inicial *Catalunya és d'Espanya*, una Espanya que ens hauria hagut de protegir i defensar com a riquesa i diversitat mundial, com qualsevol altre poble del món.

Fer que Catalunya sigui o no sigui d'Espanya és a les nostres mans. Fem-ho!